

Sygn. akt I C 92/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Anna Raszowska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. S. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. S. kwotę 698,38 zł (sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 1093,20 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy), a powodowi kwotę 670,02 zł (sześćset siedemdziesiąt złotych dwa grosze) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z/

1. (...)

2. (...)

28 czerwca 2017 r.

Sygn. akt I C 92/16

UZASADNIENIE

Powód G. S. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 8.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Uzasadniając swoje żądanie, powód podał, że w dniu 14 lipca 2015 r. podczas wykonywania obowiązków zawodowych, w czasie patrolu samochodowego, na pojazd którego pasażerem był powód najechał inny pojazd C. (...). Około godz. 19.30 u powoda zaczęły pojawiać się dolegliwości bólowe. Uskarżał się na bóle i zawroty głowy wskutek czego przewieziony został na (...) przy ul. (...) we W.. Po przeprowadzonych konsultacjach i badaniu rtg zdiagnozowano u powoda skręcenie z naderwaniem odcinka

szyjnego kręgosłupa. W trakcie konsultacji powód zgłaszał bóle odcinka szyjnego kręgosłupa, bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa oraz mdłości. W dniu 7 sierpnia 2015 r. powód ponownie zgłosił się do szpitala przy ul. (...) we W.. Przyczyną zgłoszenia były utrzymujące się od dnia wypadku uciążliwe bóle głowy. Rozpoznano wówczas zwłknięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Powoda skierowano na badanie TK głowy. Wobec braku jakiegokolwiek poprawy stanu zdrowia powoda otrzymał on skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne w ramach, których stosowano u niego (...), ćwiczenia indywidualne oraz sollux. Z uwagi na utrzymujące się cierpienia powoda w dniu 25 sierpnia 2015 r. zgłosił on za pośrednictwem pełnomocnika szkodę. W zgłoszeniu powód domagał się przyznania kwoty 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W odpowiedzi na zgłoszenie strona pozwana odmówiła przyznania powodowi zadośćuczynienia albowiem analiza dokumentacji okołowypadkowej i fotograficznej oraz mechanizm zdarzenia drogowego z dnia 14 lipca 2015 r. pozwala stwierdzić, że w następstwie kolizji pojazdów nie zaistniały warunki, które mogły doprowadzić do obrażeń ciała u pasażera pojazdu powodujących uszkodzenia struktur anatomicznych ciała. Z treścią decyzji nie zgadza się powód. Zarówno dokumentacja medyczna, jak i załączona do pozwu kalkulacja naprawy pojazdu, w którym znajdował się powód w trakcie zdarzenia, dają uzasadnione podstawy do podważenia stanowiska strony pozwanej. Powód podnosi, że dolegliwości bólowe głowy, kręgosłupa, ograniczenie ruchomości kręgosłupa, zawroty głowy oraz tkliwość uciskowa kręgosłupa utrzymują się do chwili obecnej. Powód w dalszym ciągu pozostaje pod opieką lekarzy, przyjmuje leki przeciwbólowe, korzysta z rehabilitacji. Powód nie jest w stanie pomagać żonie w opiece nad dziećmi, w tym urodzonym dwa tygodnie po wypadku. Pomimo zaawansowanej ciąży i okresu połogowego wszelkie obowiązki domowe przejęła jego żona. Powód nie był bowiem w stanie wykonywać czynności wymagających siły fizycznej. Krzywdy potęgował fakt, że powód nie mógł nosić narodzonego dziecka, a tym samym odciążyć żony w opiece nad nim. Musiał również prosić najbliższych o pomoc żonie w dojazdach do lekarzy. Niemniej dotkliwe dla powoda były konsekwencje wypadku w sferze pracy zawodowej. Powód jest z zawodu żandarmem, zatem wymagana jest od niego pełna sprawność fizyczna. Powód wskazuje, że dolegliwości kręgosłupa uniemożliwiają mu długotrwałą jazdę samochodem. Również siedzenie i stanie przez dłuższy czas wiąże się dla niego z nasileniem bólu. Często występują u niego drętwienia rąk. Powód uskarża się również na problemy ze snem. Z uwagi na wypadek powód nie wyjechał z rodziną na wakacje. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, jednak w obawie przed utratą pracy, pomimo niezakończonego leczenia wrócił do niej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że kwestionuje twierdzenia pozwu jakoby w wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała skutkujących obowiązkiem pozwanej wypłaty zadośćuczynienia. Pozwana podnosi, że z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że do zdarzenia doszło w wyniku kolizji, w czasie której nie zaistniały warunki, w następstwie których mogło dojść do jakichkolwiek obrażeń ciała u powoda powodujących uszkodzenia struktur anatomicznych ciała. Najechanie na pojazd powoda odbyło się bowiem na niewielkiej prędkości i energia przekazana podczas kontaktu samochodów była w całości pochłonięta przez sprężystość zderzaków. Wyklucza to zaistnienie sił bezwładnościowych, które mogłyby spowodować uszkodzenie ciała powoda. Deklarowane przez powoda subiektywne dolegliwości nie uzasadniają przyznania zadośćuczynienia. Konieczne jest wykazanie rozstroju zdrowia, przy czym za równoznaczne z rozstrojem zdrowia nie mogą być uznane ujemne przeżycia, czy nawet stres. Ponadto pozwana zarzuca, że roszczenie powoda jest wygórowane. Bezpośrednio po zdarzeniu powodowi pomocy udzielono na (...) Szpitala (...) we W.. Lekarz odnotował udział pacjenta w kolizji drogowej, opisał deklarowane dolegliwości i zalecił noszenie kołnierza miękkiego, stosowanie leków w razie potrzeby oraz kontrolę. Powód jeszcze raz zgłosił się do lekarza, gdzie opisano deklarowane dolegliwości, nie stwierdzono obiektywnych patologii w stanie klinicznym. Opisanych w dokumentacji medycznej objawów nie potwierdzono żadnym badaniem obrazowym. Z ostrożności procesowej strona pozwana kwestionuje początkową datę liczenia odsetek. Wysokość zadośćuczynienia będzie przez Sąd oceniana na dzień wyrokowania, a zatem ewentualne odsetki mogą być zasądzone dopiero od tej daty. Zasądzenie zadośćuczynienia oraz ustalenie jego wysokości stanowi fakultatywne uprawnienie sądu, nie można zatem uznać, że stało się ono wymagalne przed datą zasądzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 14 lipca 2015 r o godz. 17.45 na ul. (...) we W. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym poszkodowany został żandarm- pasażer pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) G. S.. Sprawca zdarzenia R. Z., kierujący pojazdem marki C. o nr rej. (...), na skutek niezachowania należytej ostrożności uderzył w tył pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez A. G.. Pojazd sprawcy ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych.

Dowody: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 7

protokół powypadkowy nr (...) k. 8

dokumentacja fotograficzna w aktach szkody

zeznania świadka R. Z. k. 76

Okolo godz. 19.30 powód zameldował oficerowi dyżurnemu bóle i zawroty głowy w następstwie czego przewieziony został na (...) przy ul. (...) we W.. Po przeprowadzonych konsultacjach i badaniu rtg zdiagnozowano u powoda skręcenie z naderwaniem odcinka szyjnego kręgosłupa. W trakcie konsultacji powód zgłaszał bóle odcinka szyjnego kręgosłupa, bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa C oraz mdłości. W szpitalu zalecono mu przyjmowanie środków przeciwbólowych, noszenie kołnierza ortopedycznego miękkiego do 4 tygodni, skierowano na dalszą konsultację urazowo-ortopedyczną. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim do dnia 31 lipca 2015 r.

Dowody: protokół powypadkowy nr (...) k. 8

karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 14 lipca 2015 r. k. 9

skierowanie do pracowni Rtg k. 15

W dniu 7 sierpnia 2015 r. powód ponownie zgłosił się do szpitala przy ul. (...) we W.. Przyczyną zgłoszenia były utrzymujące się od dnia wypadku uciążliwe bóle głowy. Rozpoznano wówczas zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Powoda skierowano na badanie TK głowy. Powód był konsultowany ponownie w dniu 13 sierpnia 2015 r., zalecono mu zdjęcie kołnierza miękkiego, fizykoterapię, kontrolę w razie dolegliwości. Zabiegi powód odbył w okresie od dnia 14 września 2015 r. do dnia 28 września 2015 r. W dniu 14 października 2015 r. powód był konsultowany w poradni urazowo-ortopedycznej z uwagi na utrzymujące się bóle karku przy skrętach głową. F. stwierdzono zachowaną ruchomość, bolesność przy końcowym zakresie rotacji, zgięcie brzuszne i grzbietowe zachowane, boczne zgięcie zachowane, nieznacznie wzmożone napięcie mięśni karku. Zalecono fizykoterapię(sollux, laser, tens), miejscowo V., kontrolę w razie dolegliwości. Fizykoterapię powód odbył w okresie od 5 listopada 2015 r. do 20 listopada 2015 r. W dniu 1 kwietnia 2016 r. powód był konsultowany przez lekarza rodzinnego, który stwierdził stan po urazie kręgosłupa szyjnego, bóle karku, głowy i kręgosłupa w odcinku C.

Dowody: karta wizyty z dnia 7 sierpnia 2015 r. k. 10

skierowanie do pracowni diagnostycznej k. 11

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 12

historia zdrowia i choroby k. 57-58

karta wizyty z dnia 14 października 2015 r. k. 55-56

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 59-60

zaświadczenie lekarskie z dnia 1 kwietnia 2016 r. k. 54

Po wypadku powód odczuwał silne bóle głowy, miał ograniczenie ruchomości kręgosłupa, bał się prowadzić samochód. Stał się nerwowy. Do chwili obecnej stosuje maści przeciwbólowe oraz leki przeciwbólowe. Nie korzystał z opieki psychologa. Ma problemy z podnoszeniem ciężkich przedmiotów oraz problem z zasypianiem. Powód nie był w stanie pomagać żonie w opiece nad dziećmi. Pomimo zaawansowanej ciąży i okresu połogowego wszelkie obowiązki domowe przejęła jego żona. Dotkliwe dla powoda były także konsekwencje wypadku w sferze pracy zawodowej. Powód jest z zawodu żandarmem, zatem wymagana jest od niego pełna sprawność fizyczna. Dolegliwości kręgosłupa uniemożliwiają mu długotrwałą jazdę samochodem. Również siedzenie i stanie przez dłuższy czas wiąże się dla niego z nasileniem bólu. Z uwagi na wypadek powód nie wyjechał z rodziną na wakacje. Przed wypadkiem powód był aktywny fizycznie wykonywał ćwiczenia siłowe pięć razy w tygodniu oraz biegał raz lub dwa razy w tygodniu, a także pływał. Od chwili wypadku nie wykonuje żadnych ćwiczeń.

Dowody: zeznania świadka A. S. zapis dźwięku k. 50

przesłuchanie powoda zapis dźwięku k.76

W dniu 25 sierpnia 2015 r. powód zgłosił za pośrednictwem pełnomocnika szkodę. W zgłoszeniu powód domagał się przyznania kwoty 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W odpowiedzi na zgłoszenie strona pozwana odmówiła przyznania powodowi zadośćuczynienia albowiem analiza dokumentacji oraz mechanizm zdarzenia drogowego z dnia 14 lipca 2015 r. pozwalały stwierdzić, że w następstwie kolizji pojazdów nie zaistniały warunki, które mogły doprowadzić do obrażeń ciała u pasażera pojazdu powodujących uszkodzenia struktur anatomicznych ciała.

Dowody: zgłoszenie szkody z dnia 25 sierpnia 2015 r. k. 13-14

pismo strony pozwanej z dnia 23 września 2015 r. k. 15

Koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) został oszacowany na kwotę 8329,54 zł

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) k. 16-23

Powód otrzymał w związku z wypadkiem od (...) Zakładu (...) na (...) SA w W. kwotę 1600,00 zł

Dowód: przesłuchanie powoda zapis dźwięku k.76

Biegli sądowi z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych B. Ż., ortopedii S. G. i neurologii A. D. analizując zakres uszkodzeń powstałych w samochodzie marki O. (...) w trakcie kolizji stwierdzili, że w wyniku zdarzenia się pojazdów na kręgosłup szyjny powoda mogły działać przyśpieszenia większe niż te, które działają na człowieka podczas normalnego użytkowania samochodu, lecz nie powinno to skutkować powstaniem u powoda znacznych urazów. W ocenie biegłych, w wyniku przebytego zdarzenia, powód doznał urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa. Powód nie doznał jednak trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Leczenie powoda powypadkowe nie było skomplikowane i nadmiernie uciążliwe. Po zastosowanym leczeniu usprawniającym powoda nastąpiła poprawa jego stanu klinicznego. Obecnie biegli poza podanymi przez powoda dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nasilającymi się głównie po przeciążeniach oraz stwierdzonymi w badaniu przedmiotowym powoda niewielkimi ograniczeniami ruchomości ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nie stwierdzili żadnych negatywnych następstw, które skutkowałyby ustaleniem uszczerbku na zdrowiu powoda z tego tytułu. Rokowania na przyszłość należy ocenić jako pozytywne i pozwalające na wykonywanie samodzielnie wszystkich dotychczasowych funkcji życiowych. W ocenie biegłych nie powinny ujawnić się inne negatywne następstwa przebytego zdarzenia, poza już stwierdzonymi. W przypadku powoda nie doszło do trwałych naruszeń struktur w odcinku szyjnym zatem mało prawdopodobne aby zdarzenie miało wpływ na przyśpieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych u powoda. Na dolegliwości bólowe u powoda może mieć wpływ wiele czynników nawet charakter pracy. Mało prawdopodobne jest aby przy tego rodzaju zdarzeniu doszło do urazu ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa powodującego nawracające dolegliwości bólowe utrzymujące się powyżej 1,5 roku po wypadku.

Dowody: opinia zespołu biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G., z zakresu neurologii A. D. i z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych B. Ż. k. 89-98

opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu ortopedii

S. G., z zakresu neurologii A. D. i z

zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych B. Ż. k. 129-130

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2003 Nr 124 poz 1152) w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych (art. 436 § 2 k.c.). Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, Palestra 1963, z. 9).

Bezspornie w dniu 14 lipca 2015 r o godz. 17.45 na ul. (...) we W. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym poszkodowany został powód pasażer pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) G. S., a pozwany udzielał ochrony gwarancyjnej z ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych dla pojazdu sprawcy kolizji na podstawie zawartej umowy

odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu mechanicznego. Około godz. 19.30 powód został przewieziony na (...) przy ul. (...) we W.. Po przeprowadzonych konsultacjach i badaniu rtg zdiagnozowano u powoda skręcenie z naderwaniem odcinka szyjnego kręgosłupa. W trakcie konsultacji powód zgłaszał bóle odcinka szyjnego kręgosłupa, bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa C oraz mdłości.

Strona pozwana zakwestionowała roszczenia powoda co do wysokości jaki i zasady. Strona pozwana zarzuciła, że z dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że nieduże uszkodzenia pojazdu, którym podróżował powód świadczy, że siły wygenerowane w wyniku kolizji z pojazdem sprawcy nie były adekwatne do zgłaszanych przez niego cierpień fizycznych i nie mogły spowodować powstania urazów bezpośrednich lub pośrednich struktur anatomicznych ciała.

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art. 444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powód w wyniku wypadku z dnia 14 lipca 2015 r. doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa tj. uszkodzeń ciała w rozumieniu art. 444 k.c. Rozpoznanie powyższych urazów, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkiem w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną, opinią zespołu biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G., neurologii A. D. oraz rekonstrukcji wypadków drogowych B. Ż., a także zeznaniami świadków A. S. i dowodem z przesłuchania powoda.

Powyższe dowody Sąd uznał za spójne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd podzielił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych z zakresu neurologii A. D., ortopedii S. G. oraz rekonstrukcji wypadków drogowych B. Ż. jako fachowy i przekonujący. Dokonując oceny opinii biegłych, Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane zostały w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Biegli ustosunkowali się do zastrzeżeń zgłaszanych przez powoda, w sposób przekonujący wskazując, że każdy przypadek powinien być oceniany w sposób zindywidualizowany zaś podawane przez powoda dolegliwości bólowe ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nasilające się głównie po przeciążeniach oraz stwierdzone w badaniu przedmiotowym powoda niewielkie ograniczenia ruchomości ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nie dają podstawy do orzeczenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda.

Powyższe okoliczności uzasadniały słuszność roszczeń powoda co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle kryteriów ukształtowanych w orzecznictwie. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r. I A Ca 1146/06 LEX nr 446225). Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia,

konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Zdaniem Sądu, uwzględniając wszelkie powyższe kryteria, zasadne będzie przyznanie powodowi zadośćuczynienia w wysokości 5000,00 zł, tym bardziej, że cierpienia powoda zostały już uprzednio złagodzone poprzez otrzymanie przez powoda kwoty 1.600,00 zł z tytułu ubezpieczenia na życie.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii S. G. i neurologii A. D. stwierdzili u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego. Powód nie doznał jednak trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Leczenie powoda powypadkowe nie było skomplikowane i nadmiernie uciążliwe. Po zastosowanym leczeniu usprawniającym powoda nastąpiła poprawa jego stanu klinicznego. Obecnie biegli poza podanymi przez powoda dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nasilającymi się głównie po przeciążeniach oraz stwierdzonymi w badaniu przedmiotowym powoda niewielkimi ograniczeniami ruchomości ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nie stwierdzili żadnych negatywnych następstw, które skutkowałyby ustaleniem uszczerbku na zdrowiu powoda z tego tytułu. Rokowania na przyszłość należy ocenić jako pozytywne i pozwalające na wykonywanie samodzielnie wszystkich dotychczasowych funkcji życiowych. W ocenie biegłych nie powinny ujawnić się inne negatywne następstwa przebytego zdarzenia, poza już stwierdzonymi. W przypadku powoda nie doszło do trwałych naruszeń struktur w odcinku szyjnym zatem mało prawdopodobne aby zdarzenie miało wpływ na przyspieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych u powoda. Na zgłaszane przez powoda dolegliwości bólowe może mieć wpływ wiele czynników nawet charakter pracy. Mało prawdopodobne jest aby przy tego rodzaju zdarzeniu doszło do urazu ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa powodującego nawracające dolegliwości bólowe utrzymujące się powyżej 1,5 roku po wypadku.

Powód doznał typowego urazu z mechanizmu „smgnięcia biczem”. Przy niezbyt znacznych siłach działających w tego typu wypadkach , gdy nie dochodzi do złamań kręgów wyładowują się one na aparacie mięśniowo- więzadłowym kręgosłupa szyjnego. Uraz taki określany jest jako uraz przyspieszeniowo- opóźnieniowy. Może on wywoływać zarówno uszkodzenie struktur kręgosłupa jak i zaburzać funkcjonowanie układu nerwowego. Uszkodzenie może dotyczyć układu kostnego jak i tkanek miękkich. Postępowania w takich przypadkach polega na czasowym odciążeniu kręgosłupa szyjnego przez stosowanie kołnierza ortopedycznego, a następnie zaleca się zabiegi fizyko rehabilitacyjne, z których najbardziej istotne to tens, laser i sollux. U powoda był stosowany kołnierz ortopedyczny miękki. Powód odbył również dwukrotnie leczenie rehabilitacyjne, po którym nastąpiła poprawa stanu klinicznego. Leczenie powoda nie było długotrwałe i nie wiązało się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi.

Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić okoliczność, że przed wypadkiem powód był osobą młodą, sprawną fizycznie, aktywną ruchowo. Po wypadku powód odczuwał dolegliwości w okolicach szyi, dokuczały mu bóle głowy oraz sztywnienia karku. Powód zmuszony był znacznie ograniczyć aktywność fizyczną, co było trudne w sytuacji wykonywania pracy żandarma. Doznane urazy utrudniały mu wykonywanie obowiązków zawodowych oraz stwarzały obawę przed zaliczaniem egzaminów sprawnościowych.

W ocenie Sądu wysokość przyznanego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu. Wysokość zadośćuczynienia uwzględnia rodzaj doznanych obrażeń ciała, długotrwałość leczenia i rehabilitacji, nasilenie cierpień, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i zawodowym powoda, wiek i płeć powoda, a także fakt wyłączenia powoda z normalnego życia przez okres kilku tygodni.

Rolą zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie w kwocie 5000,00 zł pozwoli powodowi zrekompensować krzywdę, jakiej doznał w wyniku wypadku, nie będzie przy tym prowadzić do bezzasadnego wzbogacenia powoda.

Żądanie zasądzenia kwoty 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia było w ocenie Sądu wygórowane. Cierpienia powoda zostały już uprzednio złagodzone poprzez otrzymanie przez powoda kwoty 1.600,00 zł z tytułu ubezpieczenia na życie. W przypadku uwzględnienia powództwa w całości powód otrzymałby łącznie kwotę 9.600,00 zł, co przy braku trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu byłoby sumą nadmiernie wygórowaną. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa ponad kwotę 5.000,00 zł, o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. Zgodnie z przywołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód domagał się zasądzenia należnego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty. Nie jest sporne, że powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 25 sierpnia 2015 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 5.000,00 zł powód mógł domagać się odsetek od dnia 25 września 2015 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził kwotę 5.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty uwzględniając zmianę treści art. 481 k.c, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 r.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt III sentencji wyroku oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 62 %, a koszty jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 3617,00 zł (400,00 zł opłata od pozwu, 800 zaliczka na wydatki, 2417,00 zł koszty zastępstwa procesowego). Strona pozwana wygrała proces w 38 %, a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 3217,00 zł (800 zł zaliczka na wydatki, (...) koszty zastępstwa procesowego). Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DzU poz 1804). W ocenie Sądu żądanie powoda zasądzenia kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości nie uzasadniał ani nakład pracy pełnomocnika powódki ani rodzaj i charakter sprawy.

Na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. nałożono na stronę pozwaną obowiązek zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1093,20 zł (68 % z 1763,22 zł) zaś na powoda kwoty 670,02 zł (38 % z 1763,22 zł) tytułem wydatków na opinię biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.